

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

επιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπαρτίδας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ, δρ. 35. Ἑξαμηνίος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἀλλ. καὶ 25 Ἑξαμηνίος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαλβάνιον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 18 Αὐγούστου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 36

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'. (Συνέχεια)

Καὶ κειτοῖσε μ' ἀγάπη τὸ πρόσωπο τῆς θείας τῆς, ποὺ ἀρχίζε νὰ ποίρῃ καποια ἔκφραση καὶ ζωῇ.

Κι' ὅμως τὰ βάσανά τῆς δὲν εἶχαν τελειώσει: Τὴν ἀπασχολοῦσε μια ἄλλη φροντίδα, ὀλικὴ τῇ φορᾷ αὐτῇ. Τὰ λεφτὰ ποῦχαν φέρεῖ ἀπ' τὴ Βαλκανία, καθὼς καὶ τὸ ὑπόλοιπο ποῦ εἶχαν λάβει, σωνόνταν ἀπὸ μέρα οὐ μέρα, ἐνῶ, ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριά, κανένα ἔσοδο δὲν τροφοδοτοῦσε τὸ ταμεῖο. Τί θὰ γινόταν, τὴν ἡμέρα ποῦ τὸ τελευταῖο φράγκο θὰ εἶχε ξοδευτῇ;

Ἐνόητο πὼς ἡ Ζίνα δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ λόγο στὴ θεία τῆς: μιὰ λέξη ἄρκοῦσε νὰ τὴ συντρίψῃ, τελειωτικὰ αὐτῇ τῇ φορᾷ. Οὕτε καὶ ἡ ὑπερηφάνειά τῆς τὴν ἄφηνε νὰ πῇ τίποτε στοὺς Λεγκράν ἢ στὴν κυρία Ἐριώ. Κι' ἔτσι κρατοῦσε μόνη τῆς ἓνα μεγάλο ἔλεος.

Ἦρθε ἡ στιγμή ποῦ ἡ Ζίνα ἔδωσε νὰ χαλάσουν τὸ τελευταῖο ἐκατοστόρηκο, ποῦ βρισκόταν στὸ χρηματο-

κιβώτιο τῆς θείας τῆς. Καὶ καθὼς τριψογύριζε σὶὰ χέρια τῆς τὰ ρέστα πιδ τῆς εἶχαν φέρεῖ, βάζοντας στὸ νοῦ τῆς μὲ τρόπο τῇ στιγμή ποῦ ἔχαν κι' αὐτὰ ξοδευτῇ, νό, τὸ ζαφεῖρι τῆς θαμαὸ πέταξε μιὰ λάμψη, σὰ νὰ λεγε:

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω; Κόψε με, τι θέλεις...

Καί, ξαφνικά, ἡ καρδιά τῆς Ζίνας ξεχείλισε ἀπὸ συγκίνηση κι' ἐδῶναμοῦντ. Τὸ ζαφεῖρι πιόχε μεγάλη ἀξία, θὰ ἦταν ἴσως ἡ σάνιδα τῆς σωτηρίας... Μὰ ἐννοιωθε μέσα τῆς κάτι πιδ ἐπαυστοτεῖσε: Νὰ πωλήσῃ τὸ δακτυλίδι τῆς Θιμαῶ;... Θάταν βεβήλωσῃ! Τὸ κρατοῦσε ὡς τώρα, σὰν τὸ πιδ πολὺτιμο κειμήλιο.

Ὡστόσο ἡ κυρία Φιρσιὰτ δὲ γινόταν καλά. Δυνάμεις σιγὰ-σιγὰ, μὰ τὸ μυαλό τῆς ἔμεινε ἀκόμη σὰν ἀναίσθητο. Ὅπως τόσες μεγάλες κι' ἀπότομες στενοχωρίες εἶχαν καταπονῆσαι τὴ σκέψῃ τῆς, ἔτσι ἰώρα ἄκουγε τὸ κάθε τι μὲ ἀπάθεια, σὰ νὰ μὴν ἐνοιωθε τί ἄκουγε.

Ἡ Ζίνα ἔκανε, τι εἰςγονομίες μπορούσε. Ἡ δυστοχία τῇ διδασκε στὸ σκληρὸ τῆς σχολεῖο. Ἐδίωξε τὴ καμαριέρα, γιὰ νὰ περιορίσῃ τὰ ἔξοδα. Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, δὲν ξαναγύρισε στὸ λύκειο. Κι' ὅμως τὰ λεφτὰ σωνόνταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Πὼς ἔβγαίνε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο;

Σκέφθηκε τοῦ κάκου ὥρες πολλὰς καὶ τέλος κατέληξε στὸ συμπέρασμα, δι' ἓνα μόνον ἔνας πόρος ὑπῆρχε νὰ πωλήσῃ τ' ἀγαπημένον ζαφεῖρι, τὸ τελευταῖον δῶρο τῆς φλενάδας τῆς. Ὅσο σκληρὴ κι' ἂν ἦταν ἡ ἀνάγκη, ἦταν ἀνάγκη κι' ἔπρεπε νὰ ὑποκόψῃ.

Πῶς ὅμως κάμῃ τὴ θυσία, συλλογίστηκε πὼς, ἀφοῦ θὰ χωρίζεταν ἀπ' τὸ κόσμημα αὐτό, ποῦ τὴν ἔνωσαν τὸ σὺν δεσμοὶ μαζὶ τῆς, τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τοὺς εὐνοϊκωτέρους δυνατοὺς ἔρους.

Πῆγε στὴν κυρία Ἐριώ καὶ τῇ ρώτησε ἂν ἤθερε κανέναν ἀδαμαντοπώλῃ ἄλλο ἐμπιστοσύνης. Ἡ διευθύντρια

«—Τι ἔχεις, παιδί μου;...»
(Σελ. 282, στ. 6'.)

σκέφθηκε πὼς ἡ Ζίνα θάθελε κάτι ν' ἀγοράσῃ καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ διευθύνση, ποῦ ἡ μικρὴ τῇ σημείωσε πολὺ προσεχτικὰ.

Ἡ ὑπόθεσις ἦταν βιαστικὴ. Μόλις βρῆκε εὐκαιρία δύο-τρίων ὥρων, ἔβγαλε τὸ φόρεμά τῆς καὶ τὸ καπέλλο τῆς καὶ ἐξείντισε γιὰ τὸ ἀδαμαντοπώλειο.

Πρὶν μὴ, σταμάτησε στὸ κατώφλι κι' ἄφησε ἓνα κρυφὸ καὶ διαστειλὸ φιλὶ στὸ δακτυλίδι, ποῦ πόσον καιρὸ τῆς γιὰ ὁδηγὸ καὶ φυλαχτό τῆς... Ὅσοτε πῆρε τὸ κατὰλληλο ὄφρος καὶ μῆξε.

Πολλὰ πρόσωπα εἶχαν δοσοληφίε μὲ τὸν καταστηματοῦρχο. Ἡ Ζίνα, μὴ θέλοντας νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ, κοίταξε τὰ κοσμήματα τῆς βεβαίως... Τὰ μάτια τῆς πλανιόνταν ἀφηρημένα πάνω σ' αὐτὰ τὰ διαμάντια καὶ τὰ μαργαριτάρια, ποῦ δὲν εἶχαν κι' αὐτὴ κανένα ἐνδιαφέρο.

Ἐφυγε κι' ὁ τελευταῖος πελάτης. Ὁ κ. Φορτιέ, ὁ καταστηματοῦρχος, γόρισε τ' αὐτῇ:

— Τι ἔπαυσε, δεσποινίς;

Ἡ ἀπλὴ ἐρώτησις ἐτάραξε τὴν ὀφθαλμοῦ.

Μὲ φωνὴ ποῦ ἡ συγκίνηση τὴν ἄλ-

«Ὁ πατὴρς ἔμεινε ἀπαθής.»
(Σελ. 275, στ. γ'.)

λοίωνα, απάντησε στον καταστηματούχο:

— Έρχομαι, κύριε, να σας ρωτήσω... τι θα μου δίνετε γι' αυτό το δαχτυλίδι...

Ο κ. Φορτιέ πήρε το δαχτυλίδι και το εξέτασε προσεκτικά. Έστερα έριξε μια ματιά στο κορίτσι. Η όψη της Ζίνας του φάνηκε ξεσηκωτική και ένεργητική, αλλά τόσο παιδιότικη!

Ρώτησε απότομα:

— Οί γονείς σας συμφωνούν να πουλήσετε αυτό το δαχτυλίδι;

Η Ζίνα απάντησε λυπημένα:

— Δεν έχω γονείς, κύριε.

Εκείνος διατάζει μια στιγμή, ζυγίζει το δαχτυλίδι κι' ύστερα λέει:

— Δεσποινίς, τ' αγοράζω χίλια φράγκα... Είστε ευχαριστημένη;

Κοιτάει το κεφάλι καταφατικά.

— Μά, κι' αν υποθέσουμε πως δέχαστε, συνεχίζει ο έμπιστος, μου είναι αδύνατο να δώσω στα χέρια σας αυτό το ποσό. Συμφωνά με το νόμο, χρεωστώ να στείλω τα χρήματα στο σπίτι σας... Μου δίνετε τη διεύθυνσή σας;

Η Ζίνα χλωμιάζει. Αν η περιγρήπιασε έδωσε τον υπάλληλο που θα έφερνε τα λεφτά; Αν υποφιαζόταν τι είχε γίνει; Α, όχι, δεν ήταν σωστό να ταραχτεί η θεία της.

Ο έμπορος, κάπως ξαφνισμένος, κοιτάζει εξεταστικά το κορίτσι.

— Δε θέλετε να μου δώσετε τη διεύθυνσή σας;

Το δυσπιστο βλέμμα, που τόσο στενοχωρεί, φέρνει μια ξαφνική έμνευση στη Ζίνα. Το όνομα της κυρίας Έριώ ανεβαίνει στα χείλη της.

— Υπάρχουν λόγοι, που δεν μπορώ να σας πω εκθέσω και που δεν επιτρέπουν να γίνει η πληρωμή στο σπίτι μου... Εξέρετε, πιστεύω, την κυρία Έριώ...

— Συμφωνείτε να της μετρήσετε— σ' αυτήν κι' όχι σε μένα— το ποσό των χιλίων φράγκων;

Ο έμπορος μεταμορφώνεται αμέσως. Τ' όνομα της κυρίας Έριώ έφερε αμέσως τη γαλήνη στο πρόσωπό του.

— Μάλιστα, δεσποινίς, είμαι πολύτιμος σύμφωνος, αφού αναλαμβάνει άλλος την εδότη. Η υπόθεσή είναι τελειωμένη.

— Καί ποτε θα μπορέσετε να ιδείτε την κυρία Έριώ;

— Αύριο το πρωί, στις δέκα. Έχετε καμιά αντίρρηση;

— Όχι, κύριε, ού, ευχαριστώ.

— Χαίρετε, δεσποινίς.

— Χαίρετε, κύριε.

Κι' η Ζίνα βγαίνει απ' το κατάστημα, ανακουφισμένη, σ' νύφους από πάνω της ένα μεγάλο βάρος. Μά μένει το δυσκολότερο απ' όλα: Πρέπει

να νικήση τον έγωισμό της, να έμπιστευθώ στην κυρία Έριώ αυτό που κάμε, και να της εξιστορήση όλη τη δύσκολη θέση που βρισκόταν το σπίτι της κι' όλους τους σκληρούς αγώνες που έκαμε ως τώρα, μοναχή κι' άδοξη ήττη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'

Η ιδέα της κυρίας Έριώ

Αντί να γορήσει κατευθείαν στο σπίτι της, η Ζίνα πήγε στης κυρίας Έριώ. Εκείνη δέχτηκε την όρφανή μ' ανοιχτές αγκάλες. Μά η Ζίνα ήταν σκουθρωπή και το χαμόγελο δέ φάνηκε στα χείλη της.

— Τι έχεις, παιδί μου; ρώτησε η διευθύντρια.

Τότε η Ζίνα έπνιξε κάθε ντροπή και διηγήθηκε όλες τις αγωνίες της, τις οικονομικές στενοχωρίες της, το φόβο της μήπως η περιγρήπια Βιλεντίνια δοκιμάσει καινούργιες συγκινήσεις. Στο τέλος όμολόγησε πως είχε αποφασίσει να πουλήσει το δαχτυλίδι της αλησμόνητης μικρής φιλενάδας της, κι' ανέφερε πως είχε μεταχειριστεί τ' όνομά της, για να διώξει τις ύπαιφες του έμπορου.

Μιλούσε με τό μάτια χαμηλωμένα.

Η διευθύντρια την άκουγε χωρίς να βγάλλει μιλιά. Μήπως είχε θυμώσει γιατί η μαθήτριά της μεταχειρίστηκε τ' όνομά της χωρίς να τη ρωτήσει;

Σ' αυτή τη σκέψη, μια αντιστοία κορίτσος τη Ζίνα. Σήκωσε τα μάτια της: Η κυρία Έριώ την κοιτούσε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Με φωνή αλλοιωμένη απ' τη συγκίνηση, φηόοις:

— Τι τρέβηδες, παιδάκι μου!...

— Ανοίξε την αγκαλιά της κι' έσφιξε με περιπάθεια το γενναίο κορίτσι πάνω στην καρδιά της.

— Φτωχή μου Θαμά, αναστέναξε η Ζίνα, τι θάλεγε αν μπορούσες να μάθεις τι τόκαμα το δώρο σου!...

— Θά σ' έπεινούσε, Ζίνα, έχω πεπαίθησι: έκαμσε το χρέος σου... Κι' η Θαμά ήταν ετοχισμένη να ξέρη πως το δώρο της σου έδωσε μια ανακούφιση στη δύσκολη στιγμή.

Έμειναν αμίλητες. Θαρρούσαν πως άκουγαν πάλι την φροχούλα της μικρής Άσιανης να φτερουγίζει άθόρυβα μέσα στην άμσαρά. Η ανάμνησή της έβωνε πιο σφιχτά αυτές τις δύο ύπαιφες, που τόσο την είχαν αγαπήσει, όταν περνούσε τόσο βασανιστικά απ' τον έπλησιο κόσμο.

Ξαφνικά η κυρία Έριώ ένωιωσε να λύνεται μια άπορία της. Ακούμπησε τα δύο της χέρια στους ώμους της Ζίνας την κοιτάζε κατά πρόσωπο και της είπε:

— Πές μου την αλήθεια: οικονομικοί λόγοι σ' ανάγκασαν, αγαπητό μου

παιδί, να διακόψης τα μαθήματά σου; Η Ζίνα δεν απάντησε άμέσως.

— Α, έκαμε η διευθύντρια, έκαμσε άσχημα, Ζίνα μου! Πολύ άσχημα...

Έπρεπε νάχες έμπιστοσύνη σε μένα. Στο έγης θάρχεσαι όπως πρώτα, και την ημέρα που θα πάρης πίσω την παρουσία σου, πράγμα που άργά η γρήγορα θα γίνει, κανονίζω με τους λογαριασμούς.

Η μικρή θέλησε να διαμαρτυρηθώ. Μά η κυρία Έριώ δεν την άφησε:

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ

ΜΙΑ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣΣΑ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 274)

Όταν έφθανε στα μέρη εκείνα, τα κοίταζε ύποπτα κι' έπειτα έφευγε κρύβοντας το κατάρτι τις κεφάλι στους άγκωνες, σ' να την κνηγούσαν.

Ζητούσε, μά δεν της έδιναν πολλές φορές. Όλος αυτός ο κόσμος, που προσπαθούσε να κερδίσει το σκληρό γι' αυτόν είσιδήμα της ημέρας, οι σωματοί καταστηματούχες, που κοίταζαν να μπλέξουν τους άγοραστές, οι χωριάτες, οι χαμάληδες, σκυφοί κάτω απ' τις μπαλλες, οι θρώμικες και καταξοκισμένες ύπηρετρίες, δεν της έδιναν σημασία. Κάποιος γαλαντόμος τη νόμιζε για καμιά μικρή κλέφτρα και βαστούσε τις τσέπες του, λέγοντάς της μία βρισιά: κάποιος άλλος, καλοντυμένος αλλά φτωχός, την κοίταζε και της γούλιζε τις πλάτες. Ο καθένας την αντιπαθούσε και την έδιωχνε με μια θυμωμένη χειρονομία. Εκείνη ζητούσε πρώτα με δυνατή φωνή, σχεδόν προστακτική, μια πεντάρα για να φάει, μη έχοντας φάει ούτε την προηγούμενη μέρα, με το βασανιστήριο του ανασταταμένου από την πείνα στομάχου της: μετά ή φωνή της χαμήλωνε, γινόταν ίκετευτική, λαχναρόμένη, θρηνητική, και λίγα παγωμένα δάκρυα κατέβαιναν στα μάγουλά της. Έξακολουθούσε να πηγαίνει έρχεται, σαν αυτό ένστικτο, μορμυρίζοντας άκατάληπτες λέξεις, ώπου της ξεραίνονταν στο φλογισμένο λαιμό της ή φωνή τότε ζητούσε σ' έμπιστοσύνη με το βλέμμα. Στο τέλος της ημέρας, που πολλές φορές δεν της είχαν τίποτα δώσει, ήταν κατακουρασμένη, δέ βάσταγε στα πόδια της απ' τη ζάλη, σερνόνταν έως την έκκλησία της Πορτανόβας και κεί έμεινε ακίνητη, μαζεμένη, σαν ένας σωρός από ράκη, που μεσάθε του έβγαίνει ένας βουδός θρηός. Σηκώνονταν για να πηγαίσει κάμα, ανάμεσα στα φώτα που άναβαν, τους έλάτρες που γύριζαν από τη δουλειά, και τις

μυρωδιές που έβγαίνουν απ' τα μισοκλεισμένα μαγαζιά. Τέλος κατόρθωνε να μαζέψη δύο λεφτά ή μια φέτα ψωμι ή ένα κόκκαλο από παιδάκι, κι' έτρεχε να το καταφάει, αίσθανόμενη μιάν άνοπέδλητη ευχαρίστηση στο στομάχι.

Μά ήταν και μέρες, πολλές φορές, που τίποτα δεν είχε κι' αποκοιμιόταν με μιάν ασθενειακή νάρκη, χωρίς νάχη φάει άλλο τίποτα από λίγες φλοδες σάπιων πορτοκαλλιών, ή μαστώντας λίγα πιζέλια. Το Σάββατο μια γυναίκα, μια νέα, με μεταξωτό μαντηλι γύρω στο λαιμό, μ' ένα κοντό φουστάνι, δέμένο στη μέση, μ' άσημένα χτένα στην κορφή των με περμάδες πασαλειμμένων μαλλιών της, της έδινε μια πεντάρα. Η νέα γυναίκα, που έσωσε ήταν καμιά θεατρίνα, στεκόταν, τις περισσότερες φορές, χωμένη σε μια μικρή πόρτα, με τα χέρια στις τσέπες της μπροστέλλας της, με το βλέμμα της αφηρημένο, με μιάν ήλιθια φουτογνωμία, τραγουδώντας από το πρωί ως το βράδυ ένα τραγουδάκι άργιό:

Ω πόνο, άγκάδι φοβερό,

Η έρημ ή ζωή μου

Ποτέ δε θα τελειώσει;

Κάθε μέρα, πολλές φορές, ή παιδόλα περνούσε από κοντά της. Μά μόνο κάθε Σάββατο της έδινε μια πεντάρα: αυτό ήταν για πέντ' έξη μήνες. Μετά, ή γυναίκα έκείνη χαθόκε.

Εκείνη την ημέρα, ήταν Κυριακή, ή παιδόλα αίσθανόταν πως πέθαινε. Κάθε λίγο της έλειπαν οι δυνάμεις της και έαπλώνονταν στη γη: τα μαγαζιά ήταν κλεισμένα, οι διαδότες, διαστικοί, δεν την άκουγαν, πηγαίνοντας δλοι στους άπάνω δρόμους, τους κεντρικούς, χαλόμενοι μακρυά. Μήκας στην έκκλησία της Πορτανόβας. Η έκκλησία ήταν άδειανή, της φάνηκε άπέραντη κι' έτρόμαξε: αίσθανόταν ριγος με τα ποδαράκια της στα μάγαρα: ή έπιτάτης της έκκλησίας την άπαζε και την έβγαζε έξω. Εκείνη άρχισε, πάλι, να τρέχει στους έρημους από κόσμο δρόμους: αίσθανόταν τη μοναξιά της κι' άπελπίστηκε. Όλοι είχαν πάει εκεί μακριά. Τότε, έχωντας τους πόδους της, οδυσμένη απ' την πείνα, από ένστικτο, άλλαξε μέτωπο: και, διασχίζοντας τη μακρονή Καταλανή έδω, ανέθηκε τα σκαλιά του Σάν-Τζιουζέππε. Έμεινε έκπληκτη: έδωσε έκεينو, που ποτέ δεν είχε ξαναδεί, το μακρό δρόμο, τα καθρά μαγαζιά, τα λευκά μέγαρα, τους κήπους, τον οδρανό. Ξιχούσε την πείνα της μπροστά σε τόσο θαυμαστό θέαμα. Λημονήθηκε μπρος σ' ένα κατάστημα παιγνιδιών. Είσι δλα ήταν ώορφα: και ακολουθούσε το πλήθος, που

περνούσε από τη Φοντάν Μεντίνα, σταματώντας κάθε στιγμή, έκστατική, περίεργη, έχωντας να ζητήσει έλση-μοσύνη. Μόνο οι άμαξες τη φόβιζαν με τ' άδιάκοπο πέρασμά τους: μά πήγαινε απ' το πεζοδρόμιο. Στην πλατεία του Δημαρχείου, νικημένη ξανά απ' την κοόραση, κάθισε σ' ένα πάγκο, κοντά στον κήπο: αλλά έπειτα από λίγο, σηκώθηκε πάνω κι' έτρεξε κι' έκείνη ως το Σάν-Κάρλο: εκεί χάθηκε, όπως ήταν μικρή, ανάμεσα στο πλήθος, που την έσυρε ίσαμε τον Άγιο Φερδινάνδο. Δεν έβλεπε τίποτα, έκμηδενισμένη μες στο πλήθος: ήταν ζεστή, αίσθανόταν τον έποτό της καλή.

Κάθε τόσο έβλεπε να πετάνε στον άέρα ένα δεματάκι άνθη, έπειτα κάποιον άλλο, μετ' έροχη λουλουδιών: κάθε τόσο το πλήθος παρκαίριζε, για ν' άφήσει τόπο να περάσει κάποιος άμαξί, που μέσα ήταν μια ωραιότατη κυρία καθισμένη ανάμεσα στις στόφες και στα λουλούδια. Θεάματα γοργά, φευγαλέα, φαινά, που σχεδόν τρώμαζαν την παιδόλα. Έτσι πέρασε ή ώρα. Σκοτεινιάζε: τ' άνθη, τώρα πιά, έπεσαν πιο λίγα, ο θόρυβος ήταν χαμηλότερος, το πλήθος άραιώσε. Κοντά στο κοριτσάκι πέρασε μια χαριτωμένη γυναίκα έαφάνιση, μια νέα με φάρμα μαύρο κομψό και πλούσιο, με πρόσωπο λευκό που χαμογελούσε, με πολύτιμα μπριλλάντια στα μάτια της και λεπτά αδανάκια. Κρατούσε στο χέρι ένα καλαθάκι με άνθη, άλλα φτιαγμένα μάτσα κι' άλλα σκόρπια. Ήταν μια θαυμάσια άνθοπώλιτσα που σώρευε λεπτά στο βάθος του καλαθιού της.

— Κορίτσα, κορίτσα, — φηόοις μια παιδική φωνή, — δός με ένα λουλούδι! Κι' ή άνθοπώλιτσα με μια εόχηνική και γρήγορη χειρονομία, άφησε να πέσει ένα μάτσο γαρόφαλα. Η παιδόλα χιρογέλασε, πέρασε ένα γαρόφαλο σε μια τρυπίτσα της μπλούζας της, και θέλησε κι' αυτή να πουλήσει λουλούδια, αφού είχε τόσα Μ' απ' αυτήν ο κόσμος δεν άγόραζε. Ένας φοιτητής της είπε: έδωκε μεγαλώσει να πουλάς λουλούδια! Ένας παχός κύριος βιάθηκε να φωνάξει έναντιόν της ζητιανιάς και της τρυπιάς της έσορίας. Η μικρή δεν κατάλαβε το νόημα, μά κατάλαβε όμως πως την κακομεταχειρίζονταν. Ούτε εκεί λοιπόν δεν ήταν καλοί μαζί της; Εκείνη ήταν γομνή, ξεπόλητη, άσχημη: τ' ά μεγάλα σκατεμένα μάτια της προξενούσαν το φόβο, τ' άνημπούλια κι' άγριο κεφαλάκι της έφόβιζε. Τώρα ή πείνα ξαναγρόταν πιο άγρια, φλογίζοντας της το στήθος, έσπινόντας την. Βρισκόταν κοντά στο «Γαλλικό Άρτοποιείο», που από μέσα έβγαίνει μια μυρωδιά ψωμιού και ζυμαρικών,

που την έλίζωνε. Προσέφερε τ' άνθη της μηχανικά, χωρίς να μπορεί πιά να μιλήσει, μ' ένα λυγμό βουδó, που της ανεβοκατέβαζε το στήθος. Πέρασε κάποιος στρατιώτης, άγόρασε κάποιον γαρόφαλο: και της έδωσε μια πεντάρα. Η μικρή μπήκε στο φωμάδιο κι' άγόρασε ένα ψωμάκι πεντάριχο. Της έφθανε. Ήθελε να φύγει. Άρχισε να φοβάται. Αδτές οι άμαξες την τρώμαζαν, κι' ήθελε να περάσει από τ' άλλο μέρος. Άρχισε το τρέξιμο με σκυμμένο το κεφάλι... Από μια άμαξα, μια κυρία φώναζε με τρόμο και βγήκε έξω.

Μά στο δρόμο, κοντά στο πεζοδρόμιο, αγωνισόσε μια άδωα ύπαρξη, με το πόδι σπασμένο. Άγωνισόσε, έαπλωμένη ανάμεσα στα γαρόφαλα, που ήταν σκορπισμένα γύρω της, σφίγγοντας ένα στο στήθος, κρατώντας το ψωμάκι στ' άλλο χέρι, με την όψη της την κατάσπρη και σκληρή, με μισοκλεισμένο το στόμα, με τα μεγάλα και ωραία μάθλιμμένα της μάτια, που κοίταζαν στον οδρανό...

[Κατά το Ίταλικό της Ματθίλδης Σεράο]
ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ

Γ'

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Τριγύρω στην καλή γιαγιά μαζεύονται τα εγγόνια.

— Πές μας, γιαγιά, του Δράκοντα τ' ωραίο παραμύθι, το πάλεμα του Διγενή στα μαρμαρένια αλώνια: κι' ο βιολής, που καρτερεί, γιατί δεν άνεστήθη;

Μά της κυρούλας το μυαλό σ' άλλα της χρόνια τρέχει, που διάβηκαν παντοτινά και δεν ξαναγυρίζουν: Δάκρυ πικρό και καυτερό τα μάγουλά της βρέχει.

— Σαν τι καίμοι άπόκριφοι, γιαγιά, σε βασανίζουν;

Δ'

ΟΙ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

...Και έσχωφίζεις και μακριά, μες' στα βαθιά πελάγη, χίλιες φωνές, βροντόφρονες, άγριες και τρομερές:

Σάν κάποιος πόνος μυστικός να θέλει λές και γάβει, Κάνι σαν κλάμα, βογγητό, στροφές λυπητερές.

Μά νά, κι' αυτές που σβύνονται κι' άμέσως άρχιτούνε κάποια τραγούδια, σε σκοπό χαρούμενο, γλυκό. Άρπες γλυκοφθογγές, σιγά, σάν κάτ' για να πούνε, κάτω που κούβουν μέσα τους, ούρανο, μαγικό...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ... ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ πολὺν μικρά, τὰ παιδιὰ διαλέγουν ἢ ονειροπολοῦν ἕνα ἐπάγγελμα. Καὶ συνήθως, τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ εἶν' ἐν' ἀξίωμα. Γιατὶ κανένα βέβαια παιδί δὲν ονειροπολεῖ νὰ γίνῃ μαραγκός, μπακάλης, τσαγκάρης ἢ σκαφιδᾶς. Ονειροπολεῖ νὰ γίνῃ δεσπότης, στρατηγός, ναύαρχος, πρέσβυς, βουλευτής, ὑπουργός. Κάποτε καὶ γιατρός, κάποτε καὶ δικηγόρος, ἀλλὰ ὄχι παρακάτω. Εἶναι βέβαια κί' ἐξαιρέσεις· εἶναι καὶ παιδιὰ πὺν ζηλεύον ἀπὸ μικρὰ τὴ δόξα τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ζωγράφου, τοῦ μουσικοῦ, τοῦ θεατρικοῦ εἶναι κί' ἄλλα, πὺν μετρούφρονα, πὺν ἀρκοῦνται σὺν ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ ἢ τοῦ δασκάλου· εἶναι ἀκόμα καὶ λιχουδὶκα παιδιὰ πὺν εὐχονται νὰ γίνουν... ζαχαροπλάστες. Τὰ περὶ οὗτοι ὅμως τραβιοῦνται ἀπ' ὅ,τι λάμπει. Καὶ τὴ λάμπει περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀρχιερατικὴ στολὴ ἢ ἀπὸ μιὰ στολὴ στρατηγοῦ; Ἡ μίτρα μοιάζει τόσο μὲ στέμμα! Καὶ πάλι τὸ γαλονάτο πηλήμιο μὲ τὸ λοφίο, τοῦ στρατηγοῦ, τὸ φοροῦν ἀκόμα κί' οἱ βασιλιάδες!..

Θυμοῦμαι, σὰν ἤμουν πολὺν μικρός, τὰ παιδάκια τῆς ἡλικίας μου, σὺν νηπιαγωγείῳ, ἦσαν χωρισμένα: ἄλλα ἐλεγαν πὺς θὰ γίνουν δεσποτάδες κί' ἄλλα καπεταναῖοι. Τὰ πρῶτα τὰ θάμπωνε ὁ ὠραίος δεσπότης πὺν εἶχαμε στὴν Ζέφυρο ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καὶ πὺν τὸν ἐβλεπαν σὺς λιτανεῖες χρυσοστόλιστο καὶ μιτροφορεμένο· τὰ δευτέρα τὰ τραβοῦσε ἕνας ἀρειμάνιος Ταγματάρχης πὺν τὸν εἶχαμε φοροῦσαν γυμνάσια, αὐτὸς πῆγαινε μπροστά, καβῆλλα μ' ἕνα περὶφρανο ἄλογο.

Ἦσαν ὅμως καὶ παιδιὰ πὺν συχνὰ ἄλλαζαν ὄνειρο. Τώρα ἤθελαν νὰ γίνουν δεσποτάδες, αὐτοὶ Ἀξιωματοῦχοι, μεθαύριο Βουλευτὰδες, νὰ βγάλουν λόγο ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Ἀστατα παιδιὰ, ἀνεμόμυλοι... Σ' ἄλλα ὅμως ἢ ἀλλαγὴ τοῦ ὄνειρου ἐρχόταν πὺν φυνισιά, μὲ τὴν ἡλικία. Ἀυτὰ μεγάλωναν δηλαδὴ λιγάκι καὶ μάθαιναν κάπως καλύτερα τὸν κόσμον, ἐβλεπαν πὺς ἦταν πὺν ἐνδοξο, πὺν βολικό, πὺν συμφετικό, νὰ μποῦν σὺν Σχολὴ τῶν Ἐκτελεστικῶν ἢ τῶν Δουκῶν, γιὰ νὰ βγοῦν σιγουρὰ Ἀξιωματοῦχοι τῆς ξη-

ρὰς ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ νὰ φέρουν μαλλιά καὶ νὰ βάλουν ράσα, νὰ γίνουν παπαδοπαῖδια καὶ ἀναγνώστες, πὺν ἦταν ζήτημα ἂν θὰ ἔφταναν ποτὲ ὡς τὸ θρόνον τοῦ δεσπότη. Καὶ γενικά, μποροῦ νὰ πῶ, τὸ πὺν φιλόδοξο καὶ τὸ πὺν πρόχειρο ὄνειρο τῶν κάπως μεγάλων καὶ ξυνηγμένων παιδιῶν, σὺν καιρὸ μου, ἦταν ὁ Εὐέλπις ἢ ὁ Δόκιμος μὲ τὸ λαμπρὸ καὶ βέβαιον μέλλον. Καὶ τὸνειρο αὐτὸ ἐπέμενε συχνὰ ὡς τὴν ἡλικία πὺν μποροῦσε πὰ νὰ πραγματοποιηθῇ. Δεκάδες παιδιὰ, κάθε χρόνον, ἀπὸ τὸν τόπον μου, ἐρχόταν σὺς Ἀθήνας νὰ δώσουν ἐξετάσεις καὶ νὰ μποῦν σὺν μιᾷ στρατιωτικῇ Σχολῇ ἢ σὺν ἄλλῃ. Τὰ περισσότερα γνοῖζαν ἀποτυχμένα καὶ λυπημένα. (Ἐ, δὲν πειράζει, τοῦ χρόνου πάλι...) Μερὶκὰ ὅμως ἔμεναν, τὰ χάναντες ὡς τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι, τὰ ξαναβλέπαμε ἄξαφνα σὺν πλατεῖα ἀγνώριστα, καμαρωτά, ἀκατάδεχτα, μὲ τὸ ἄσπρο σπαθί κί' μὲ τὴς κίτρινες ἐπιωμίδες. Πὺς τὰ ζηλεύαμε!..

Δὲν ξέρω ἂν καὶ σήμερ' ἀκόμη, σὺν παιδικὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ σπαθί κί' αὐτὲς οἱ ἐπιωμίδες εἶναι τὸ γενικότερο ὄνειρο, ὁ κανόνας νὰ ποῦμε. Ὅσο γιὰ τὴς ἐξαιρέσεις ὅμως, εἶμαι βέβαιος πὺς πολυπλασιώθηκαν, γιὰ τὴ πολλὰ καινούργια ἐπάγγελα ἔφερε ὁ καιρὸς. Γνωρίζω, παραδειγματὸς χάριν, ἕνα παιδάκι, γιὸ σινοῦ μου φίλον, ὁχι μεγαλύτερο ἀπὸ δέκα χρονῶν, πὺν ὄνειρό του εἶναι νὰ γίνῃ ἀεροπόρος. Πρῶγμα ἀδύνατο σὺν καιρὸ μου, γιὰ δὲν εἶχαν ἐφευρεθῇ ἀκόμη τὰ ἀεροπλάνα... Μιὰ μέρα, λέει, ὅταν ὁ μικρὸς Πιπὶλὸς ἦταν ἀκόμη μικρότερος, καθόταν σὺν ταράτσα τοῦ ψηλοῦ σπιτιοῦ του. Ἀξαφνα ἄκουσε ἐν' ἄλλοκοτον καὶ δυνατὸ κρότον. Κί' ὡς πὺν νὰ κάμῃ ἔτσι, εἶδε ἕνα ἀεροπλάνο μὲ τὸ ἀεροπλάνο του νὰ περῇ τόσο χαμηλά, ἀπάνω ἀπ' τὴν ταράτσα, πὺν, ἂν ἄπλωνε τὸ χέρι του, θὰ τὸν ἔπιανε! Ἐκστατικός, τὸν παρακολούθησε ὡς πὺν χάθηκε μέσα σὺν γαλάζιῳ. Κί' ἀπὸ τότε τοῦ γεννήθηκε καὶ τοῦ καρφώθηκε ἡ ἰδέα.

Τὴν ἐξάβηξε; Ἡ στολὴ, ἢ δόξα, ἢ λαμπρότης τοῦ ἀεροπόρου; Ὁχι βέβαια. Ὁ ἀνθρώπος δὲν ἦταν οὔτε δεσπότης, οὔτε στρατηγός· καὶ τὸνομά του δὲν ἰσχυροῦσε κανεὶς. Τὸν ἐξάβηξε μόνον ἡ εὐχαρίστηση, ἢ εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πὺν τὴν εἶδε ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ τοῦ φάνηκε μεγάλη, ἀσύγκριτη, μοναδική. Νὰ περῇ σὺν ἀέρα, σὰν ἕνα γιγάντιο πουλί. Νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει. Νὰ χαμηλώῃ τόσο, πὺν νὰ γλῆξῃ τὴς στέγες τῶν σπιτιῶν, νὰ νεβαίνει τόσο, πὺν νὰ χάνεται σὺν σύννεφα. Νὰ γλῆξῃ ἀπὸ κάτω τοῦ ὅλου τὸν κόσμον. Καὶ νὰ βρῖσκεται

σὲ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν σὺν Ἀσση. Τὴν ὠραιότερο, τὴν θαυμασιότερο, τὴν ἐκστατικώτερο; Ὁχι πὰν γιὰ ἕνα παιδί, ἀλλὰ καὶ γιὰ μεγάλο, γιὰ τὸν πὺν μεγάλο, ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα ποιητή..

— Τὴν θὰ γίνῃς, Παῦλο, ὅταν μεγαλώῃς;

— Ἀεροπόρος!

Δὲν ἔλεγε κί' ἄλλο ὁ Παῦλος ἀπὸ τότε. Κί' ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ λέγῃ. Τὰ πὰν δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ὅσο ἡ ἀεροπορία. Πρῶτᾳ γί' αὐτὴ, μαθαίνει γί' αὐτὴ, διαβάζει γί' αὐτὴ. Καὶ τὰ ξέρει πὰ ὅλα. Κατόρθωσε νὰ φτιάξῃ μόνος του ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο, ἕνα τέλειον μοντέλο. Σὺν χρόνῳ βρῖσκεται σὺν ἀεροδρόμιον. Παρακολουθεῖ, μελετᾷ τὴν «ἀεροπορικὴν κίνησιν». Ἐξέρει ἕνα σωρὸν ὀνόματα ἀεροπόρων κί' ἕνα σωρὸν λεπτομέρειες. Τελευταῖα μάλιστα ἔπιασε φίλον κί' ἕνα νέο ἀεροπλάνο καὶ τοῦ ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν πὺς καμμεῖα μέρη θὰ τὸν πάρῃ σὺν ἀεροπλάνῳ του.

— Ἀχ! ἂς πειάξω μιὰ φορὰ κί' ἂς πεθάνω! στεναίνει ἀπὸ τότε ὁ μικρός.

Προχθὲς τὸν βρῆκα σὺν δρόμῳ. Γέριζε ἀπὸ τὴν Μητροπόλιν, ἀπὸ τὴν κηδεῖα τῶν δυστυχισμένων ἀεροπόρων πὺν γκρεμίστηκαν καὶ σκοτώθηκαν. Γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσω, τοῦ εἶπα:

— Βλέπεις τὴν κινδύνους ἔχει τὸ ἐπάγγελμα πὺν διάλεξες;

— Καθε ἐπάγγελμα ἔχει τοὺς κινδύνους του, μὺν ἀποκριθῆκε. Κί' ὁ κίνδυνος ἀκόμα δὲν γκρεμίζεται ἀπὸ τὸν γιαντὶ;

— Μὰ ἡ ἀεροπορία ἔχει τοὺς μεγαλύτερους.

— Μὰ γί' αὐτὸ ἀξίζει περισσότερο;

— Σ' αὐτὸ ἴσως δὲν ἔχεις ἄδικο. Κοίταξες ὅμως, τὴν λέει κί' ἡ καρδιά σου;

— Ἀ, δὲ φοβάμαι!

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἡ καρδιά τοῦ ἀεροπόρου πρέπει νὰ γινῇ γερή. Ἀλλοιῶς καὶ δὲν ἀντέχει σὺν ἀνέβασμα. Θὰ σ' ἐξετάσῃ γιὰ τὸν καὶ θὰ σοῦ πῇ ἂν μπορῇς νὰ γίνῃς ἀεροπόρος.

Ἀλλ' αὐτὸ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐνοῦσε νὰ τὸ παραδεχθῇ ὁ μικρός.

— Ἡ καρδιά μου τὸ λέει! ἐφώνα! Θὰ γίνω!

Κί' ἴσως οὔτε σ' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο...

Σὲς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι κακός, φάνει νὰ εἶναι λιγοστός. Καὶ αὐτὸν γὰρ ἐξουσιάζει. Γιατὶ ἂν γενῇ ὁ πλοῦτος, θὰ σ' ἐξουσιάζῃ τότε αὐτός. Καὶ σὺν ζυγὸν τοῦ θὰ στεναίνει.

CHE

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀμαθ-
μαῖου JULES SANDEAU]

ΚΓ' (Συνέχεια)

Τὸ παιδί μεγάλωνε καὶ γινόταν καλὸ. Ὁ πρῶτος τοῦ δάσκαλος σταθμὴ ἢ μητέρα του, πὺν δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ τὸν διδάξῃ, γιὰ τὸ ἦταν κί' ἐξυπνο παιδί. Ἐπειτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γράμματα πὺν μαθαινε καὶ τὴς καλὲς συμβουλὲς πὺν ἄκουγε κάθε μέρα, εἶχε καὶ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τῶν γονέων του. Γιατὶ ὁ πατέρας του κί' ἡ μητέρα του ζοῦσαν ἀγαπημένοι, μνηστιασμένοι, σύμφωνα κί' εἶχαν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν καὶ στοργή. Εἴδυσιμα τὰ παιδιὰ πὺν γεννῶνται καὶ ἀνατρέφονται μέσα σὲ τέτοια εἰκογένηται!

Ὁ Στέφανος δὲν ἤξερε ἀκόμη μεγάλη πράγματα· ὁ καλὸς ὅμως σπόρος εἶχε ριζωθῆκε σὺν φυχῇ του καὶ φαινόταν πὺς θὰ γίνῃ καλὸς καὶ χρήσιμος ἄνθρωπος, ὅπως τὸν ονειροδύν-
ταν οἱ γονεῖς του.

Σοχνὰ θυμόταν καὶ τὸ Βράχο τῶν Γλαρῶν, καὶ τὸ χωριουδάκι τοῦ Ὀκτανό καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ ἐκεῖ φίλους. Ἐπιθυμοῦσε μάλιστα νὰ τὰ ξανάβλεπε ἄλλη μιὰ φορὰ. Δὲν εἶχαν ὅμως δια-

«Ἡ κυρία Εὐφροσύνη ἐφύτευε...» (Σελ. 277, στ. α'.)

κί' εἶχε καὶ κά-
θε σχέση μὲ
τὸ Πουλίγγον.
Γιατὶ ὁ ἐφη-
μέριος τοῦ
γειτονικοῦ
χωριοῦ τοὺς
ἐστῆνε εἰ-
δήσεις κα-
ποῦ-κάπου.

Ἐτσι ἔμα-
θαν καὶ τὸ
θάνατον τοῦ
Πιπῆ, τοῦ
σωτήρα τοῦ
Στέφανου.

Ἐνα πρῶ-
τὸν βρῆκαν
νεκρὸν ἀπ' ἔ-
ξω ἀπὸ τὴν
πόρταν τοῦ
σπιτιοῦ ὅπου εἶχε κατοικήσει ἡ κορία
Εὐφροσύνη.

Ὁ Στέφανος τὸν ἐκλαψε.

Καίμενε Πιπὶλ! καίμενε Πιπὶλ!

ΚΔ'

Τὸ θαλασσοπούλι μας

Οἱ καλοὶ γονεῖς σκέπτονται πάντοτε
τὴν στάδιον νὰ δώσουν σὺν παιδιὰ τοὺς,
τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν τέχνην νὰ τὰ κάμουν
νὰ κολοῦθῶν.

Ἐ-
ταί κί' οἱ γονεῖς τοῦ
Στέφανου σκέπτονταν
τὴν νὰ τὸν κάμουν. Ἡ
ἐπιθυμία τῆς καρδίας
τοὺς ἦταν νὰ κολο-
ύθῃ τὸ ἐπάγγελμα
τοῦ πατέρα του, νὰ
γίνῃ ἔμπορος. Δὲν ἤ-
θελαν ὅμως καὶ νὰ
τὸν διδάσουν. Μπορεῖ
νὰ μὴν τοῦ ἄρσεν τὸ
ἐμπόριον. Γιὰ τοῦτο
εἶχαν ἀποφασίσει νὰ
τὸν ἀφήσουν ἐλεύ-
θερον, ὅταν θάρχονταν
ὁ καιρὸς, νὰ διαλέξῃ
μόνος του τὸ στάδιον
τοῦ.

Ὁ Στέφανος ἦταν
τότε δεκάτῃ χρονῶν
καὶ τὴς διακοπὰς ζοῦ-
σε μὲ τοὺς γονεῖς του
σὺν ἐξοχή. Δὲν ἦ-
ταν ὅμως πὰ τὸ ζω-
ηρὸν παιδί, τὸ τρελό-
παιδον ἐκεῖνο πὺν
γνωρίζαμε. Εἶχε γί-
νει σοβαρὸς, σπουδα-
πὸς μάλιστα, κί' ἀ-
γαποῦσε πολὺ τὴν μο-
ναξιά.

Πολὺς καιρὸς ἡ
κορία Εὐφροσύνη τὸν
ρωτοῦσε τὴν ἔχει κί'
εἶναι σπουδαπὸς ἄλ-

«Καίμενε Πιπὶλ!...» (Σελ. 285, στ. β'.)

λὰ ἐκεῖνος δὲν ἀνέχετο τὸ στόμα τοῦ
δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ γονεῖς τοῦ τὴν
αἰτία τῆς μελαγχολίας του.

— Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου;

— Τίποτα.

— Μὰ δὲ γίνεται, κατὶ ἔχεις.

— Πές μας, Στέφανέ μου.

Ὁ Στέφανος πολλὰς φορὰς ἤθελε
νὰ μιλήσῃ· ἀλλὰ ὁ λόγος ἀνέβαινε σὺν
στόμα του καὶ πάλι κατέβαινε σὺν
καρδίᾳ του.

Ἐνα βράδυ, σὺν τραπέζῳ, ὁ Στέφα-
νος ἦταν σιωπηλὸς ὅπως πάντα. Ἀ-
φοῦ εφάγαν, ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε:

— Ἐ, Στέφανε! ἀφοῦ θέλεις νὰ εἰ-
σαι σοβαρὸς ἂν καὶ ἡ ἡλικία σου δὲν
σηκώνει τόση σοβαρότητα, ἔλα νὰ
μιλήσωμε σοβαρά. Προχθὲς ἐκλεῖσες
τὰ δεκάτῃ καὶ μῆνες σὺν δεκαεφτά.
Σκέψθηκες ποτὲ τὸ ἐπάγγελμα θακο-
λοῦθῃς ἀφοῦ τελειώσῃς σὲ λίγο τὰ
μαθήματά σου; Τί θέλεις νὰ γίνῃς; Δη-
μόσιος δάμαρτος, μηχανικός, γιατρός,
δικηγόρος;..

— Ὁχι, ὄχι, ἀποκρίνονταν ὁ Στέφα-
νος ὅσο τοῦ ἀράδιαζε ὁ πατέρας του
τὰ διάφορα ἐπάγγελα.

— Λοιπὸν δὲν κλίνεις πορθεναί; Ὁ, τι
κί' ἂν γίνῃς, σοῦ εἶναι ἀδιάφορο, ἀρ-
κεῖ νὰ κάνῃς μιὰ τιμὴν ἐργασία καὶ
νὰ κερδίῃς ἀρκετά;

Ὁ Στέφανος δὲν ἀποκρίθηκε. Κί' ὁ
πατέρας του θυμήθηκε τὴν παροιμίαν
«ὁ πλοῦτος σιωπᾷ, συμφωνεῖ» κί' ἐξακο-
λοῦθῃς.

— Τότε λοιπὸν τὸ ἐμπόριον δὲν μὺν
φαίνεται ἀγίασμα. Ἐπὶ τί λές; θὰ σά-
ρσῃς; θὰ ἦσιν ἐνδοχρηστικὸς νὰ μὲ
διαδεχθῇς μιὰ μέρα σὺν γραφεῖο μου,
νὰ λαμβάνῃς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐμπορι-
κῶν μου ἐργασιῶν;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος σι-
γὰ θὰ ἦμουν πολὺ ἐνδοχρηστικὸς...

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γ. Σ.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται προκαλούνται να δηλώνουν άμεσα την νέαν των διεύθυνσιν εις τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' -- 1341a)
Φλόμουση, τὴ γένεσαι; πῶς περνᾷς στὴν ἐξοχή; Περιμένω γράμμα σου· μένω στὸ νη-
μας. Χαιρετισμούς στὴ Φωφῶ.
ΜΟΥΣΤΑ

(ΚΓ' -- 1342)
Κράτος τῆς Σμύρνης, Ἄτυχῇ Προσφυγόντα, ἔστειλα
ΥΙΟΣ ΤΗΣ ἙΛΛΗΝΗΣ

(ΚΓ' -- 1343)
Φοῖβε Πάτρη, γράμμα συστημέ-
νον ἔστειλα· περιμένω ἀπάν-
τησιν. Ραγκαβάν, πρόσχε διότι
θὰ τὴν πάθης.

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ
(ΚΓ' -- 1344)
Χαλικουτοπούλα, Γυναίκα, ὁ-
λόθερα συλλυπητήρια. Στά-
βα, Ἄγγελε Εἰρήνης, Ἄστρο
τῆς Ἀγάπης, εὐχαριστῶ. ἔστειλα.
ΦΡΑΟΥΛΑ

ΚΓ' -- 1345
Τριανταφυλλένιο Μπουκετόνι,
σὲ ἔβλεπα! ποτὲ μου Τετρά-
διο σοῦστειλα. Φράοντα

(ΚΓ' -- 1346)
== ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙΣ ==
“ΤΡΟΜΕ”, Τρομάρα σου! Στοι-
χηματίζουμε γιὰ τὸν **Πο-
δο**; **ΡΟΚΑΜΒΟΛ**, Ἀερολογεῖς.
= **ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ**,
εἰσατε γιὰ τὰ Καρναβάλια **ΙΠΠΟ-
ΤΑΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΙΩΝΟΣ**, Δεχόμεθα
συμμαχίαν.

ΑΘΩΣ, ΠΟΘΟΣ, ΔΡΑΜΙΣ
(ΚΓ' -- 1347)
Ελσα, σὲ ἀνεκάλυψα, νὰ σὲ ξε-
σκεπάσω; Μπερμπανάνιο,
γνωρίζουσα: με ἔβλεπε;

Κόμης τῶν Δουτροπόλεων
(ΚΓ' -- 1348)
ΚΟΜΗ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΕ, μύριες εὐ-
χὲς σοῦ στέλνω γιὰ τὴ χρυσή
μιορτή σου.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ
(ΚΓ' -- 1349)
Οἱ στελάντες σὸ διαιωνισμό
τοῦ φ' τοῦ Γκόρμπιο ἔ-
χουν χίλια εὐχαριστῶ ἀπὸ αὐτὸν
τὸν ἀμοιβό. Ἀποτελ. Ἀ' Διανών·
Κισσός, Νεφέλη, **Γκέρμπιο**

(ΚΓ' -- 1350)
Χαλικουτοπούλα, Ἀφρισμένο
Κῦμα, Μινιόν, Φάσμα, Ἀρι-
ελ, Τριανταφυλλένια, στὴν ψυ-
χή μου βάλασμο θὰ χύσετε, ἂν
δεχθῆτε ἀλληλογραφίαν Γράψα-
τε p. r. Δευκωσία. — **Γκέρμπιο**

(ΚΓ' -- 1351)
Μοῦντα = Ἀναστασία Οἰκονο-
μίδου, ὑπόβιο γιὰ τὸ Σεβ-
ρεῖο σὺν ἑνα γλυκὸ; **Νηοὶ τῆς**
Ἀφροδίτης = Κική Τοιολακίδου,
Ἀριγγόντ = Σοφοῦλα, **Γκέρμπιο**
= Κοκῆς, **Τοῦρ πῆλλε**; καὶ σέ;;
Σεργὴ Περηννοῖα

ΚΓ' -- 1352
ΒΑΤΡΙΚΗ, ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΛΛΑ-
ΒΑ. ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ. — **ΓΥΝΑΙΚΑ**

ΚΓ' -- 1353)
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΣΜΥΡ-
ΝΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΠΑ-
ΝΟΥΚΛΑ, ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑ-
ΣΜΑ, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς,
ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ
(ΚΓ' -- 1354)

Φάουλα, ἔλθα, εὐχαριστῶ,
στέλνω **Χρ. σ. οὐγὴ, Γνήσιε** Ἐλ-
λην, στ' ἄνω **Γκέρμπιο**, δὲν μπο-
ρῶ λυποῦμαι. — **Χαλικουτοπούλα**
(ΚΓ' -- 1355)

Βόμβυξ, **Χρ. σ. οὐγὴ**, Ἀνθισμέ-
νη **Πασχαλιά**, γιὰ προτάσεις
εὐχαριστῶ, στέλλω, περιμένω δι-
κό σας. **Γυναίκα**

(ΚΓ' -- 1356)
ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ Ο ΤΕΤΑΡ-
ΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓ-
ΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ» (ΚΓ-1264)

(ΚΓ' -- 1357)
Δόξα Μτωμένη, καλὰ σὺς λέ-
ει ἡ Μέμφις δὲν συνηθίζετε
ν' ἀνταποδίδετε τὰ Μ Μυστικά;
Ἰππόλυτος

(ΚΓ' -- 1358)
ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ
Ροκαμβόλ, = **Χρ. σ. οὐγὴ**, Ἀγγελλίνας
ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ
(ΚΓ' -- 1359)

Ερση, σὺς εὐχαριστῶ Ἀνταλ-
λασσουμε Μ. Μ.; Δευκὲ Γλά-
ρε, τί κάνεις; **ΗΣΙΟΔΟΣ**
(ΚΓ' -- 1360)

“ΤΡΟΜΕ”, διὰ τὴν ἀποκάλυ-
ψιν τοῦ ψευδωνύμου μου
θὰ σὲ ἐκδικηθῶ. **ΡΕΝΕ**
(ΚΓ' -- 1361)

ΜΟΡΤΑΚΟΣ, μυστηριώδης ἀρ-
χιεπισκοπὸς ἰσχυρὸς συμ-
μαχίας Παυροῦς ἀποκαλύπτει
Τρομοκράτης Διαπλάσεως. Πο-
λυμήχανον πνεῦμα

(ΚΓ' -- 1362)
Κοραμελίτσα, πολὺ γλυκεῖα εἰ-
σι. Πασά Τέμπο, βαρβάρηκα
νὰ σ' ἀκούω. Ἐλλας Ἐκδικητρία,
εἰσαι Ντοῦρος σὺν Διαμάντι. Ἐγ-
γλέζικο Ψαλλιδάκι, πῶς θὰ κό-
βῃ ἡ γλώσσα σου! — **Πειραχ' ἤρι**

(ΚΓ' -- 1363)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΓΩΝ
Β' Πρωτότυπος Διαγωνισμός
ΤΟ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ Σ. Σ. Σ

Ποῶν συνεργάτην (συνδρομη-
τὴν) τῆς **Σελίδος Συνεργασί-
ας Συνδρομητῶν προτιμᾶτε**; Τὸ
ψηφοδέλτιον ἀπάντησι; θὰ γί-
νῃ ἔτσι: Σ' ἑνα κομμάτι χαρτί,
τὸ ἡμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου,
νὰ γράψετε, σὸ ἑνα μέρος μόν-
ον, τὸν συνεργάτην ποῦ προτι-
μᾶτε. Ὅστιθεν δὲ τὸ ὄνομά σας
ἢ τὸ ψευδώνυμό σας καὶ τὴν
διεύθυνσίν σας Κάθε ψηφοδέλ-
τιο θὰ συνοδεύεται με πενήντά-
λεπτον συμμετοχὴν. Πέντε τῶν
συνεργατῶν ἢ συνεργατριῶν ποῦ
θὰ συγκεντωθῶσιν περισσότε-
ρους ψηφους θὰ βραβευθῶν με
βιβλία: Ἀγίουρας Ἰουλίου Βερν
καὶ Ξενοπούλου. Ἐπίσης θὰ βρα-
βευθῶν πέντε ἐκλογεῖς δια κλή-
ρου, οἵτινες θὰ λάβουν δῶρα ἰ-
δίως ἀξίας τῶν συνεργατῶν. Ψη-
φοδέλτια γίνονται δεκτὰ μέχρι
15 Ὀκτωβρίου. Στείλατε: Ἀν-
δοῦσαν Ραζόπουλον, Πάριον 28,
Ἀθήνας. **ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΤΗΝ**
ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΝ ΟΛΩΝ

Ὁ Ὑπουργὸς
ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΟΝ
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

(ΚΓ' -- 1364)
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΑΚΙ, ἡ συμπόνια σας στὴ
θλίψη μου βαρεῖα με συγκινεῖ.
Μὰ ποῖα εἴστε; **ΑΦΕΛΗΣ ΚΥΠΡΙ-
ΟΠΟΥΛΑ**, θερμὰ εὐχαριστῶ.
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ
(ΚΓ' -- 1365)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ Ο ΤΕΤΑΡ-
ΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑ-
ΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ»
(ΚΓ-1264)

(ΚΓ' -- 1366)
Σμύρνη, πρόκορες! Γιὰ κορόι-
δο μᾶς πήρε;

Μικρὰ Ἡθοποιὸς
(ΚΓ' -- 1367)
Πανταχὺ Παρών, Διοβολάκι
τ. Μαζαρίτας = Ἀδελφαὶ Κα-
λογλοπούλου. — **Τρελλὴ Ἀχτίδα**

(ΚΓ' -- 1368)
“ΤΡΟΜΟΣ” Σεμνοσυνοίσμα:
Ἄσος: Θανάπουλος, Ἀρα-
μης: Χατζηκυριάκος, Οὐτιερὸ
Ταῖτου: Κόκκινος (ἐπειδὴ ἡ «Κι-
νέζικη» μάχεται τὸν «Κεραυνό»),
Μεγιστεὺς: Δημητρίου, Διαβολο-
γιατρός: Μέμαλος (Ἀκολοθεῖ)
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ, ΖΟΥΒ
(ΚΓ' -- 1369)

Μάλισα, Τριανταφυλ. Μπου-
κετάκι, ἀλλά... δὲν μαντεύω
ποῖα εἶσθε. Ἄγα ἡμέτρη μου
Μάγισσα, σ' εὐχαριστῶ Ζοζάννα
ἀπαντήστε. — **Πανταχοῦ Παρών**

ΚΓ' -- 1370
“ΕΝΩΣΙ”, στοιχηματίζομεν ὅτι
δὲν με ἔξερις; δὲν γιὰ τὸν
Κλέοβ, ὅταν πολεῖ κανεὶς τὸ
ψευδώνυμό του, βεβαίως ἐπιτετα
στοιχηματίζει πεντακοσάρικα,
καὶ χιλιάρικα. **Βεζούβιε**, συμμα-
χοῦμε; **ΟΡΦΕΥΣ**

(ΚΓ' -- 1371)
Προκηρύσσω διαγωνισμό ἀγρά-
φῶν καλλιτεχνικῶν κορτῶν.
Συμμετοχὴ 20 λεπτὸς Πρὸθε-
σμία μέχρι 30 Σεπτεμβρίου. Βρα-
βεῖα τρία. Δῖσι: Μορίαν Μαμ-
φοῖδα δι' Ἀρτανιάν, Δορβενίον
29 Ἀθῆνας. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ.
με ὅλους. **ΑΡΤΑΝΙΑΝ**

(ΚΓ' -- 1372)
ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
Διαπλάσπουλα, τί νομίζετε
καλλίτερον ἀπὸ μιὰ ἀστυνομία
ποῦ ἔχει σκοπὸ νὰ ἐνεθῶν ὅλα
τὰ διαπλάσπουλα καὶ νὰ σωφρο-
νίσουν τὰ ἀπειθῶντα; Ὅποιος
γραφεὶ πῶτος στὴν Ἀστυνομία
θὰ λάβῃ τὴν ἀρχηγίαν στὴν πόλιν
του. Ἐγγράφι δὲ τρεῖς (3). Μη-
νιαία συστήματα δύο (2). Τοῦ
ἀνατάτος συμβουλίου εἶναι ἀρ-
χηγὸς ὁ **ΝΑΤ ΗΤΚΕΡΤΟΝ**, ὑ-
παρχηγὸς **ΠΑΥΛΟΣ ΠΕΡΙΕ**, τα-
μίας **ΦΑΝΤΟΡ**, γραμματεὺς
ΚΑΡΝΟΦΑ. Προσέχως θὰ δημο-
σιεύσῃ οἱ ἀστυνόμοι τῶν πό-
λεων.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΝΩΘΗΤΕ
(ΚΓ' -- 1373)
Εισερχόμενος σὸν Διαπλάσι-
κόμον χαιρετῶ ἀπαντας
ΤΣΑΡΛΑΝΟΣ
(ΚΓ' -- 1374)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΣ. Προ-
κηρύσσωμεν διαγωνισμό κορ-
τῶν. Κάθε κορτὴ ἀντιτίθεται
ἀπὸ μιαν ὁμιλίαν ἰδεῶν. Βραβεῖα
ἰκανοποιητικά. Συμμετοχὴ 90
λεπτά. Στείλατε: Ρομύλον Σαν-
θόπουλον: ἑδὼς Φράττη, Ἀθῆνας

(ΚΓ' -- 1375)
Διεύθυνσις Συλλόγου «Κόκ-
κινος Βράχου»: Νίνα Παυλίδου.
p. r. Ἀθῆναι. **ΚΛΕΟΒ**

(ΚΓ' -- 1376)
Καλλιτεχν. Διανών **ΣΠΑΝΙΟΛΑΣ**
Διαπλάσπουλα ἐμπροσθὶ Τῆς
καλλίτερας κατ' ἐπιστάσας θὰ
βραβεύσῃ με δύο ἐκλεκτὰ βι-
βλία Προθεσμία δέμημος. Γρά-
ψατε: Mlle TASY CARRE
Γερμανοῦ 40, Παρίσι.

(ΚΓ' -- 1377)
Σύλλογοι! ἄνευ καταστατικοῦ
συνδυασμοῦ με Ὁ Σύλλογος,
ἐνωθῆτε ἡ **ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟ-
ΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ** δέχ-
ται συμμαχίας.

ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΥΡΜΑΧΟΣ
ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ
ΚΓ' -- 1378

Ανθισμένη Λεμονία, Κῦμα Ἀλ-
γαίου, Μ. Μ δὲν ἀνταλλάσ-
σω; c. p. πολὺ εὐ ἀρίστως ν' ἀν-
ταλλαξώμε, ἂν θέλετε.
«Τρόμος». ἐκδικούμαι: Τρομο-
κράτης, = Γουλιανδοῦς Ζοῦβ = Πο-
λέμης Δίας: Ἰωάν. Ν. Δάμπα-
σην, Μαθητὴν Γυμνασίου
νδρον **ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ ΣΥΡΙΑΝΟΣ**

(ΚΓ' -- 1379)
Μπαίνοντας σὸ σαλονάκι τῆς
μητερούλας μας, σὺς χαιρε-
τῶ ὅλα, ἀδελφάκια μου, φίλοι.
ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΓ' -- 1380)
Ε «Θεὶ μβε», ἔφυγαν τὰ κορ-
τῶν καὶ δὲν ξαναφάνηκαν.
Βλέπετε τί ἀξίζουμε; **ΜΙΜΟΖΑ**

(ΚΓ' -- 1381)
ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ
Ο διαπρεπὴς Ἀτρόμητος πλὴν
ροφρηθεῖς ἀπὸ μέλος μας
τὸ ὄνομα τῆς Δουκίς, Γοβριέλλος
ἀνεκάλυψε Ἐγγάρδια συμμα-
χίαν. Ζὰν Σελᾶ (Ἀλές, Βλα-
δίκο), νὰ καταθέσῃ τρισχιλίας
γιὰ τὸ στοιχημ. **Πανταχοῦ Πα-
ρών** (οὐσα), εἰσθε πολὺ ἐξυπα-
κού. Καλὰ ἐμπνητοῦργα! = **Συμμο-
ρία Μοῦρων**, μάθετε πῶς ἀνα-
καλύπτουμεν ψευδώνυμα διακρι-
νόμενα σὸ Διαπλάσιόκομον καὶ
ὄχι σὸν τὰ δικὰ σοῦ. Γιὰ ἀπο-
δεῖξαι χειροτονούμεν τὸν ἀρχηγόν
σας: Γυῖος τῆς Νεράιδας; Ἡ
Κωνσταντίνιδης (Ποπανοῦσσα)
Ἀπρενοῖρα.

Ὁ Ἀνακαλύπτων **ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ**
(ΚΓ' -- 1382)
Μικρὸ Μάγε, συμμαχέψε
μὲς σου νὰ μὴ στῇν καὶ
μοῦρε. Ἰωάννα Δάρε, στέλλομεν
περιμένον.

Τρελλὴ Νεότης Τρελίδος Ἐφρη
(ΚΓ' -- 1383)

Καθημερινοῦ, τί γίνεται
«Σωκράτης» καὶ ἡ μυστικὴ τοῦ
ἀστυνομία; **Ι. ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ**
ΚΓ' -- 1384

Πυρμάχε, σὲ διατάζω νὰ ἀπο-
ταχθῇς εἰς τὸ 39 φυλλαδίου
ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΣ
(ΚΓ' -- 1385)

Ζήτω ὁ **ΠΑΝΖΟΥΡΑΙ ΜΟΣ**
Κάτω οἱ ἀνίκανοι Ἀτρόμη-
τος, «Μόσος». Πρωθυπουργὸς
ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ

(ΚΓ' -- 1386)
“Συμμορία Καρναβαλίων”
«Μαῦρον Σιάς», εἰς δέξε-
σθε συμμεχίαν τοῦ **ΠΑΝΖΟΥΡΑΙ**
ΣΜΟΥ, δημοσιεύσατε Διανών
Προσέχως διαγωνισμοί.